

[Hanne Reintoft.]

var samarbejdspartneren, det tyske politi, ligesom USA vel er det i dag, under sådanne omstændigheder, at politiet måtte vide, hvad de gjorde. Det, jeg nævner, det er altså tyske emigranter med legal asylret. Ruth Schleiss, Hamburg, udleveret, aflivet i Auschwitz. Frites Nieter, Hamburg, udleveret til henrettelse. Willy Boller, Hamburg, udleveret, halshugget. Ernst Prussat fra Hamburg, udleveret, henrettet. Ernst Sasse fra Berlin, udleveret, hængt. Johan Donaht fra Berlin, udleveret bevidst med henrettelse for øje. Czilewski fra Halle, udleveret, henrettet. Lothar Hoffmann fra Berlin, udleveret, henrettet. Poul Kraft fra Hamburg, udleveret, henrettet. Conrad Blanke fra Berlin, udleveret, henrettet. Curt Krauter fra Hamburg, udleveret, henrettet. Forhenværende rigsdagsmedlem Conrad Blenckle udleveret med henrettelse for øje, senere henrettet. Den dansker, der søgte at forhindre det, fik 3 måneders fængsel.

Det er længe siden, men der er i den sag to nye ting, der er værd at lægge mærke til. For det første at disse sager udmærket er den nuværende justitsminister bekendt, og at den nuværende justitsminister for ganske nylig nægtede at udlevere dokumenterne til historieforskning og yderligere granskning. Hvorfor, kan man gøre sig sine tanker om. For det andet at forhenværende justitsminister hr. Hans Hækkerup har gjort det høje ting opmærksom på, at dansk politis efterretningstjeneste er organiseret som før krigen. Der er altså al mulig grund til at sige: hav ikke tillid til danske justitsmyndigheder, og hav ikke tillid til det danske politi.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kjær Rasmussen): Socialdemokratiets ordfører i denne sag, hr. Niels Matthiasen, sluttede sit indlæg under denne sags første behandling med at sige — jeg citerer fra Folketingsstidende 1969-70 sp. 5772:

„Det er derfor nødvendigt at tage stilling, tage stilling til det spørgsmål, som Eldridge Cleaver har rejst over for sine amerikanske medborgere i kampen for liggeret, men som i denne sag med lige så stor ret kunne rejses til os: hvem holder I med, undertrykkeren eller den undertrykte? Tiden er kommet, hvor afgørelsen

skal tages. Jeg vægrer mig ved at tro, at flertallet i folketinget skulle være i tvivl.“

Det var stærke ord fra hr. Niels Matthiasen under førstebehandlingen, og derfor forekommer det os da også helt principløst, at socialdemokratiet på baggrund af disse ord har indgået et værdiløst forlig i udvalget, et forlig, der ikke bygger på principper, og som ikke kan danne grundlag for, at Cleaver i sikkerhed kan komme til Danmark. Det viste sig altså desværre, at hr. Niels Matthiasen ikke havde dækning for de stærke ord i sit parti. Det kan vi kun beklage.

Ifølge udleveringslovens § 6 kan politiske flygtninge ikke udleveres. Der foreligger to spørgsmål, som tinget skal tage stilling til. Er Eldridge Cleaver politisk flygtning? Og kan justitsministeren på forhånd, det vil sige, før et udleveringskrav foreligger, give en person garanti for, at han vil blive betragtet som politisk flygtning? Det er de to spørgsmål, der ligger.

Jeg har ved førstebehandlingen søgt at placere denne sag i dens rette sammenhæng. Lige siden slavetiden har sorte mennesker kæmpet for deres frihed i USA, og partiet de Sorte Pantere, som Eldridge Cleaver er informationsminister for, er et led i denne næsten 400 år lange frihedskamp. De Sorte Pantere ønsker ikke at føre nogen racekamp, men lægger vægt på, at der er tale om en klassekamp, og de vil derfor gerne samarbejde med de hvide, der har indset undertrykkelsens sande natur i det nuværende amerikanske samfund. De er imod USAs imperialistiske undertrykkelse af farvede folkeslag, specielt klart manifesteret i Vietnam, og den kapitalistiske undertrykkelse af Amerikas farvede befolkning. Men de er også imod den undertrykkelse af den hvide befolkning i USA, som kapitalismen medfører. Det er derfor misvisende, når folketingsudvalgets flertal taler om — jeg citerer:

„... handlinger, der kan betragtes som politisk kamp for racemæssig ligestilling.“

Det var fra betænkningen. Panterne ønsker ikke at stå i en racekamp, men i en klassekamp. Målet er ikke, at den sorte befolkning skal have samme undertrykte stilling som de fattige hvide. Målet er et socialistisk samfund, hvor der ikke længere er grobund for den racisme, som er blevet et integreret led i det kapitalistiske samfunds natur.